

La tribuna

Endreçar per distribuir

Diu Amartya Sen que l'eliminació de la injustícia és el veritable principi de la justícia

JAUME
Bartumeu

En aquesta tribuna del dimecres 2 de maig, quatre dies abans que una majoria de ciutadanes i ciutadans elegissin **François Hollande** president de la República francesa, recordava els valors de l'esquerra reformadora que fonamentaven el seu programa socialdemòcrata.

Avui que precisament –el calendari té aquestes casualitats– participaré a Brussel·les a una reunió de la comissió de Política Exterior del Partit dels Socialistes Europeus, on es tractarà d'aquestes qüestions, voldria coincidir amb **Josep Borrell** que a l'edició del 8 de maig del 2012 de *El Periòdic de Catalunya* deia que **François Hollande** porta un aire fresc per a França i per a l'esquerra europea.

Estic d'acord amb **Josep Borrell** quan assenyala que «fer compatible l'austeritat amb el creixement i l'equilibri de les finances públiques amb la justícia social és tot un projecte per a tot Europa».

El mateix dia 8 de maig des de les pàgines de *El País*, **Josep Ramoneda** saludava l'elecció de **François Hollande** com «... una espurna dins la monotonia asfixiant en la que es mou Europa».

I comentava: «**Hollande** pot pensar que juga amb l'avantatge que ningú espera miracles. I és cert. Però s'esperen canvis raonables i aquests són, sovint, els més difícils d'aconseguir. Les polítiques d'austeritat han portat a un sensesentit tan extrem, a un patiment tan difícil de justificar, que estava en l'ambient la necessitat de suavitzar-les en benefici del creixement. En aquest sentit **Hollande** arriba en el moment oportú».

Uns dies abans de la segona volta de les eleccions presidencials franceses l'analista polític **Alain Duha-**

La justícia social no és un luxe al qual caldria renunciar per culpa de la crisi. Al contrari: reconstruir la justícia social és l'únic camí per sortir de la crisi

mel deia, a la seva tribuna setmanal de *Liberation*, que França es trobava davant una elecció «sans illusions, sans espérance».

Alain Duhamel pensava que «... el cap de l'Estat elegit es trobarà inexorablement davant la crisi més feixuga i més complexa que hom hagi conegut d'ençà els anys 30».

Però també reconeixia que la proposta de **François Hollande** plantejava posar ordre a l'economia de mercat, segons les claus de la Unió Europea.

Amb més justícia i més equitat.

Efectivament la capacitat d'**Hollande** de modificar la política franco-alemanya serà determinant pel futur d'Europa. Ell mateix ho va dir a la plaça de la Bastilla la nit de la seva elecció: «Europa no pot tenir l'austeritat com a únic horitzó po-

lític».

Els governs liberal-conservadors europeus s'han entossudid a imposar l'austeritat com a suposat remei a l'endeutament públic.

El govern de DA segueix fidelment aquella línia imposada pels «mercats», és a dir, per la gran banca.

Però dissortadament i com era previsible aquella política ha provocat recessió econòmica, patiment social i destrossa política en els països que hi han estat sotmesos.

Els resultats són a la vista, no solament a Portugal, a Grècia, a Irlanda i a Espanya. També a Andorra.

L'austeritat aplicada de forma compulsiva, generalitzada però també selectiva, no és expansiva com defensaven els setciències que la proposaven. Tot el contrari: ens han portat a caure en la recessió.

El patiment social es veu clarament en l'augment de l'atur, en la pobresa sobrevinguda de moltes famílies que s'han quedat sense ingressos o en l'augment de les desigualtats.

Diu **Amartya Sen** que l'eliminació de la injustícia és el veritable principi de la justícia.

Durant la seva campanya electoral **François Hollande** ha parlat molt de la justícia arribant a dir que sobre aquesta qüestió serà jutjat al final del seu mandat.

Per molt que els neoliberals s'entossudeixin a predicar-ho, no estem pas davant d'una crisi de l'Estat del benestar, sinó ben bé al bell mig d'una crisi del capitalisme, una crisi tan greu que ha fet que les respostes clàssiques de l'Estat del benestar siguin insuficients.

La justícia social no és un luxe al qual caldria renunciar per culpa de la crisi. Pel contrari, reconstruir la justícia social és l'únic camí per sortir de la crisi. ≡

President del grup parlamentari socialdemòcrata